

CRYSTAL
SMITH

SLADKOBÔĽ

Druhá časť série Zväzky mágie

MÁGIA SI VYŽIADALA SVOJU DAŇ.
A TENTORAZ BOLA PRIVYSOKÁ.

COO
BOO

Zväzky mágie 2: Sladkobôľ

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Crystal Smith

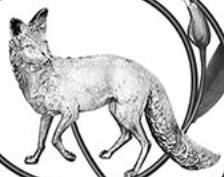
Zväzky mágie 2: Sladkobôľ – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

CRYSTAL
SMITH

SLADKOBÔĽ

MÁGIA SI VYŽIADALA SVOJU DAŇ.
A TENTORAZ BOLA PRIVYSOKÁ.

Venujem Carme,
ktorá prečítala každú verziu tejto knihy,
od prvej po poslednú.

PRVÁ ČASŤ

Conrad Costin Altenar, osemročný nastupujúci kráľ Renaltu, si do rytmu vŕzgania a hrkotania koča potichu pohmkával melódiu starej renaltskej piesne. Spievala sa v melancholickej molovej tónine a začínala sa slovami: *Nechod' do Ebenového lesa, milé vtáča, lebo tam zlá bosorka býva...* Prvú slohu poznal každý, no on mal oveľa radšej tú druhú, menej známu, ktorá opisovala príznak záhadného jazdca.

*Nechod' do Ebenového lesa, milé vtáča,
cvála ním jazdec, čo víri dávný prach.
Hriva jeho žrebca sťa striebra plameň sa vznáša
a uhlie miesto očí hned' naženie ti strach.
Nechod' do Ebenového lesa, milé vtáča,
radšej ostaň doma spať,
bo ak ho zočíš v Ebenovom lese, ó, vtáča,
z jazdca sa razom stane kat.*

Kým si pohmkával, obracal v prstoch novú hračku: hlavolam v tvare škatuľky s deviatimi stranami a s množstvom podivných tlačidiel a páčok, ktoré sa museli postláčať a poposúvať v správnom poradí, aby sa otvorila tajná priehradka s odmenou vnútri. Dostal ho od staršej sestry Aurelie ako predčasný darček k blížiacej

sa korunovácií, ktorá sa mala konať už o dva dni. Bol presvedčený, že hlavolam ukrýva nejaké sladkosti, preto sa ním zaoberal počas celej okružnej cesty po Renalte. Chcel ho vyriešiť, skôr ako dorazia do cieľa, a hoci ho od sídla Greythornovcov – poslednej zastávky a zároveň miesta, odkiaľ mal vychádzať korunovačný sprievod – delili posledné kilometre, stále veril, že hlavolam stihne rozlúštiť a sladkosti zjesť prv, než dorazia pred majestátny kaštieľ.

Od sústredenia zvrátil čelo a prestal si pohmkávať.

Stlač, posuň, otoč, otoč, potiahni a...

Nič.

„Dopekla,“ zahrešil a hneď sa poobzeral po prázdnom koči, či ho niekto nepočul. Spoločnosť mu však robil iba vlastný odraz, uprene naňho hľadel zo zrkadla na protihledej stene.

Onal, nevrlá starena, ktorá posledných päť desaťročí slúžila v kráľovskej rodine ako liečiteľka a naj dôvernejšia radkyňa, vždy vravievala, že nadávky sú jasným znakom slabej mysle. Zrejme to však hovorila zo žartu, keďže jej slovník prekypoval pôsobivým množstvom štipľavých vulgarizmov a veľkoryso ich využívala. No zatiaľ čo *jej* nikdy nikto nič nevyčítal (predovšetkým preto, lebo sa neopovážil), Conradovo správanie bolo pod ustavičným drobnohľadom. Preto musel ísť na okružnú cestu po kráľovstve: aby renaltskému ľudu ukázal, že napriek nízkemu veku je schopný a pripravený vládnuť. *Hľadajú dôvody, aby ťa zosadili z trónu*, varovala ho Aurelia, keď sa lúčili. *Nijaké im nedaj*.

Mrzelo ho, že ho sestra nesprevádza na výprave, ale zároveň si uvedomoval, že bude lepšie, ak si od nej aspoň pred očami verejnosti bude udržiavať odstup. Ak majú poddaní rešpektovať jeho príkazy a nariadenia, najskôr ho musia prijať za kráľa.

Radšej im nebude pripomínať, že je blízky príbuzný krvavej čarodějnice podozrivej zo zničenia hlavného mesta susednej Achlevy.

Niežeby sa Aurelia bála čeliť zástupom ohováračov; ona sa nebála ničoho. Ani neznášateľných mešťanov, ani rúcajúcich sa pevností, ani krvavej mágie, ani samoty. Dokonca sa nebála ani len tmy.

Naprázdnou prehltol, odtiahol záves a pozrel sa z okna na ťažké čierne mračná, ktoré viseli nízko na oblohe. Blížila sa búrka a v jej pätách prichádzala noc. Conrad vyslal k nebesiam krátku modlitbičku: *Najsvätejšia a najmilosrdnejšia Empyrea, prepáč mi, že som zase nadával. Prosím, daj, aby sme do Greythornu dorazili ešte pred zotmením.*

Kedysi sa nebál tmy, lenže posledné mesiace sa mu zdalo, že najčiernejšie noci so sebou prinášajú najpochmúrnejšie udalosti. Práve za temnej noci ho Toris prinútil zradiť Aureliu. Práve za temnej noci od neho odtrhli Lisette a už nikdy ju nevidel. A za najtemnejšej noci, akú kedy zažil – za noci čierneho mesiaca –, jeho milovaná matka naposledy vydýchla.

V noci sa nikdy nedialo nič dobré.

Zaburácal mocný hrom, rozochvel drevenú podlahu pod Conradovými nohami a koč náhle spomalil a zastal. Ktosi zaklopal na dvere a vzápätí sa v nich zjavila hlava budúceho kráľovského regenta Fredricka Greythorna. Za rachotu ďalšieho hromu zakričal: „Veličenstvo, prichádza búrka. Táto cesta sa počas silných lejakov vždy rýchlo zaplaví.“

Hneď za Fredrickom stál jeho mladší brat Kellan, novozvolený kapitán Conradovej osobnej stráže. Povedal: „Môžeme sa pokúsiť ísť ďalej alebo nájsť vyvýšené miesto mimo cesty a počkať, kým dážď ustane.“

Conrad sa vyklonil z koča. Dorazili k hlohovej húštine, ktorá obklopovala sídlo Greythornovcov. Takmer dorazili do cieľa. Navyše búrka určite nepotrvá dlho. Je to len prehánka, posledný záchvat hnevu, ktorý sa zmocnil leta pred tým, než žezlo preberie jeseň. O hodinu si na to nikto nespomenie. Možno by bolo rozumnejšie zísť z cesty a počkať, ale od teplučkých kozubov greythornovského kaštiela ich delil už iba posledný kúsok cesty a okrem toho im na krk dýchala noc.

„Pôjdeme ďalej,“ vyhlásil Conrad „Prejdeme to.“

„Ako si želáte,“ odvetil Fredrick, uklonil sa a s bratom si vymenili ustarostené pohľady. Zjavne by uvítali skôr druhú možnosť, ale museli poslúchnuť kráľov rozkaz.

Kone rázne vyštartovali po hlinenej ceste, no o chvíľu sa spustil hustý lejak. Kolesá sa zabárali do bahna, ktoré sa v priebehu niekoľkých minút rozmočilo na riedku kašu. Conrad sa ustráchané chýlil v rohu koča. Cítil, že sa predierajú vpred čoraz ťažšie, zvonku k nemu doliehal väčší a väčší hluk, výkriky sa stupňovali do zúfaleho revu. Odrazu sa koč zaknísal a zastal s takým prudkým trhnutím, že nastávajúceho kráľa odhodilo na zem.

Vydriapal sa naspäť na sedadlo, natiahol krk a opatrne nakukol cez úzku štrbinu medzi závesom a okenným rámom.

Nikoho nevidel.

Cesta zívala prázdnotou, kone aj stráže zmizli. Dokonca už ani nepršalo. Vzduch bol nehybný a suchý, ticho červenkastého súmraku prerušoval iba šum jemného vánku.

„Haló?“ zvolal Conrad rozochveným hlasom do opusteného priestoru. „Je tam niekto? Fredrick?“ Preglgol. „Kellan?“

Túžil sa skrčiť do najodľahlejšieho kúta koča, schovávať sa v ňom dovtedy, kým sa jeho muži nevrátia z... z miesta, kam odišli. Ale čo ak sa im niečo stalo?

Aurelia by sa nikdy zbabelo nezašivala v koči, nečakala by na záchranu. Ako prvá by vyskočila von, nebojácne by vyrazila v ústrety nebezpečenstvu a nedovolila by, aby sa jej čokoľvek postavilo do cesty.

Ak by to zvládla Aurelia, zvládne to aj on.

Najskôr spustil na zem jednu nohu, potom druhú, vyzliekol si maslovožltý brokátový kabátec a rozhorčene ho odhodil na podlahu koča. Keď sa už ide hrať na hrdinu, nebude vyzeráť ako vyfintný hlupák. Zašpicatené zlaté topánky a saténové pančuchy ho zahanbovali viac než dostatočne. Oveľa radšej by zachraňoval svet v železnom brnení a v modrom plášti renaltského vojaka alebo v tmavom koženom kabáte, aký nosil Zan, aby vyzeral neohrozene a zlovestne, ale musí si vystačiť s tým, čo má.

Všade vládlo skľučujúce ticho, akoby hmyz aj zvieratá so zatajeným dychom vyčkávali, čo urobí. Z puzdra vytiahol nôž s priehľadnou luneocitovou čepeľou, ktorý donedávna patril Aurelii. Našiel ho medzi jej vecami a rozhodol sa, že si ho privlastní. Na prvý pohľad pôsobil krehko – presne ako Conrad –, no v skutočnosti bol tvrdší než oceľ. Keď ho nosil v puzdre za opaskom, tiež sa cítil silnejší.

Náhle zbadal, že sa na ceste pred ním čosi pohlo. Najskôr si pomyslel, že je to len optický klam, hra zvláštneho červeného svetla, no vzápätí sa to pohlo znovu.

Prizmúril oči. „Ste tu?“ opýtal sa do ticha.

Zo strieborného dymu a z tmavého tieňa sa pomaly vytvorila postava, slabučký priesvitný obrys sa sformoval do vysokého majestátneho prízraku. Conrad vypleštil oči, rukoväť noža sa mu šmýkala v spotenej dlani. Silueta nadobúdala čoraz zreteľnejšie tvary a o chvíľu bolo zrejmé, že nepatrí len jednej bytosti, ale dvom.

Mladý kráľ sa ocitol zoči-voči postavám z ľudovej pesničky: bezfarebnému jazdcovi na chrbte majestátneho žrebca.

Ak ho zočíš v Ebenovom lese, ó, vtáča, z jazdca sa razom stane kat.
„Dopekla!“ zahrešil priškrteným hlasom, zvrtol sa na opätku zašpicatených topánok a vrhol sa do hlohovej húštiny lemujúcej blatistú cestu.

Kým sa horúčkovito predieral spleťou konárov, oblečenie mu driapali trne ostrejšie ako ihly. Počul za sebou kopytá, každou sekundou sa k nemu približovali. Hoci mal útlu postavu, hustým krovím sa takmer nedokázal prekliesniť – preto sa mu zdalo nemožné, aby to zvládol nejaký väčší tvor. Keď sa však letmo obzrel ponad plece, zistil, že sivý jazdec a jeho strieborný tátoš prechádzajú cez húštie ako dym cez sito.

Cím dlhšie bežal, tým výraznejšie sa menil okolitý hloh. Neudržiavané krovie nahradil upravený živý plot, ktorý sa naraz rozstúpil a odhalil dláždený chodník. Conrad zabočil za jeden roh, potom za druhý. Zahol doprava, doľava a zase doprava. Nachádzal sa v bludisku v sídle Greythornovcov a zdalo sa, že ho jazdec ženie k starému kostolíku v samom strede. V diaľke sa mihotali svetlá dôverne známeho kaštieľa, vábili ho ako maják.

Uháňal, čo mu sily stačili. Cítil, že jazdec je mu v pätách, približoval sa a približoval. Zvonkohra v kostolnej zvonici vyhrávala nesúzvučnú melódiu a mladý kráľ blúdil cestičkami obohnanými trnistým plotom, ktorý stál medzi ním a bezpečím sanktuária. Ako sa dostane von? Kellan mu už toľko ráz ukazoval správnu cestu! Odbočil doľava, doprava, znovu doľava, horúčkovito sa hnal vpred a vzad a dokola, a bezmocné zúfalstvo sa ho zmocňovalo zakaždým, keď zablúdil a musel sa vrátiť na posledné rázcestie.

Do stredu bludiska dorazil súčasne s jazdcom. Kôň zaerdžal, jazdec zoskočil na zem, vystrčil ruku spod vejúcich záhybov

bezfarebného pláštá a načialhol sa za Conradom, ktorý utekal k schodisku do sanktuária.

Na okamih sa celý svet zastavil. Počas jediného úderu srdca, možno dvoch, tesne pred tým, než kostolné zvony utíchlí, obe postavy spriesvitneli a všetko – zem, vzduch, samotnú štruktúru reality – roztrieštil oslepujúci záblesk a záchvev burácejúcej sily.

Na ceste neďaleko sídla Greythornovcov prestalo pršať rovnako náhle, ako začalo, a členovia kráľovskej výpravy začuli, že zvony kostolíka Stella Regina v diaľke začínajú odbíjať celú. Fredrick Greythorne sa rozhodol skontrolovať svojho mladého zverenca, či ho nevydesilo prudké šklbanie kočom, keď ho vyťahovali z bahna. Len čo však otvoril dvere, zistil, že Conrad tvrdo spí. Okolo neho sa povalovala hľba pohúžvaných voskovaných obalov od bonbónov, zlaté vlasy mal strapaté a topánky aj saténové pančuchy deravé a zablatené. V spánku si tuho pritískal k hrudi zvláštny hlavolam v tvare deväťstrannej škatuľky.

Mojím protihráčom bol kupec stredného veku menom Brom Baltus. V hostinci U Mílkveho kanárika sa zastavil v nádeji, že si užije dámsku spoločnosť a zahrá si partičku Medzisvetov, než sa so svojím tovarom – plným vozom jablák, syrov a kvalitných vín – vydá na posledný úsek obchodnej cesty. Mal však smolu, že sa posadil práve za môj kartový stolík. Keď s ním skončím, bude rád, ak mu zvýši zopár drobných na cestu domov k nešťastnej manželke. Určite si nebude môcť dovoliť drahocennú hodinu času niektorej z kanáričiek. Nerada by som dievčatám kazila kšefty, no súdiac podľa odporného zápachu jeho tela im určite nebude prekážať, keď Broma pošlem kadeľahšie.

Naklonil sa dopredu a vyložil predposlednú kartu. Samolúbo sa uškrnul, vyceril preriedený rad zubov zažltnutých od tabaku. „Smutný Tom,“ vyhlásil a posunul kartu pred o mňa. „Tak, slečinka, zvýš stávkku alebo sa vzdaj.“

Zachmúrene som sa pozrela na obrázok sklúčeného mladíka: pod očami mal tmavé kruhy a v ruke držal zvädnutú sedmokrásku so štyrmi ovisnutými lupienkami. Na muža, ktorý si pred piatimi minútami pri zapalovaní fajky nechtiac oškvrkol fúzy, to bol prekvapivo bystrý ťah. Už som do stávky vložila všetko, čo som plánovala – dvanásť zlatiek, ktoré som zarobila za dva mesiace

opatrného hrania –, lenže ak nezvýšim bank, Smutného Toma sa mi nepodarí rozveseliť a prídem o všetky peniaze aj o voz plný tovaru.

S nepatrným zaváhaním som siahla do vrecka a vybrala z neho poslednú hodnotnú vec, ktorú som vlastnila: vzácny prsteň s čistobielym, dokonale vybrúseným drahokamom. Už celé mesiace som si ho nenavliekla na prst, ale z nejakého dôvodu som ho nedokázala odložiť do šperkovnice a ustavične som ho nosila pri sebe. Dokonca aj teraz, keď som ho položila na kartový stolík a v žiare sviečok sa zatrblietal tisíckami dúhových odleskov, mi zovrelo srdce pri predstave, že ho stratím. Mala som však isté plány, drahé plány, a Bromov tovar by mi pomohol pokryť značnú časť nákladov.

„Prsteň z dielne najslávnejších achlevanských klenotníkov,“ vysvetlila som. „Luneocit, zručne opracovaný a umelecky precízne zasadený.“

„A prečo si myslíš, že má nejakú cenu?“

„Patril zosnulej kráľovnej Irene de Achlevovej,“ odvetila som. „Sú na ňom vyryté jej iniciály a pečať rodu de Achlevovcov.“ Spojila som prsty do striešky, posunula sa mierne dopredu a sebaisto som naklonila hlavu. Oči mi stále zakrývala tmavá kapučňa. „Predstav si, čo by za taký suvenír zaplatili urodzené dámy na kráľovskom dvore v Syricu.“

Bromovi sa rozžiarili oči. Veľmi dobre vedel, akú sumu by mu prsteň vyniesol. Po relikviách padlej dynastie de Achlevovcov bol medzi spoločenskou smotánkou v renaltskom hlavnom meste obrovský dopyt. A ak prsteň naozaj patril poslednej kráľovnej, mal minimálne dvakrát vyššiu hodnotu než hĺba zlatiek na stole. Pokojne som poznamenala: „Smutný Tom je už určite veselší, čo povieš?“

„Nepochybne,“ zašklabil sa. „Prijímam stávkú. Pokračuj v hre, slečinka.“

Slečinka.

Keby taký klenot vložil do stávky muž, okamžite by vzbudil podozrenie. Hlupák Brom by sa zamyslel: *Čo má za lubom, keď ponúka takú cennosť?* No keďže som žena, a navyše mladá, môj ťah považoval za znamenie, že ma má v hrsti. Že ma zahnal do kúta a ja som v zúfalej snahe udržať sa v hre nerozvážne vyložila posledný tromf.

Čo mi to vravievala Delphinia? *Pamätaj, že nehráš s kartami – hráš s protihráčom.*

Od finále nás delili ešte dva ťahy, ale už som vedela, že Bromu porazím.

Nechala som ho opájať sa klamnou sebaistotou a vyložila som Vyfinteného kováča s hustou hnedou bradou, ktorý v nabranej spodničke nadšene udieral na nákovu. Môj súper zareagoval presne tak, ako som predpokladala: kartu rovnováhy mylne pokladal za kartu rozvratu a navrch hodil Láskychtivú lady. S úškrnom sa oprel na stoličke. Bol presvedčený, že si práve zaisťoval víťazstvo.

„Láskychtivá lady posielala kováča do vyhne,“ zvolal. „Nastal čas platiť.“

„Nie tak rýchlo,“ namietla som. „Kováč je samotár. Nepotrebuje spoločnosť Láskychtivej lady.“ Jemne som sa pousmiala. „Takže idem ešte raz.“

S pomalým teatrálnym gestom som obrátila poslednú kartu a pri pohľade na Bromov meniaci sa výraz som pocítila oveľa hlbšie zadosťučinenie, než by sa patrilo. Len čo si uvedomil, čo som urobila, jeho počiatočný nezáujem vystriedalo prekvapenie, potom rozčarovanie a napokon zdesenie.

Zo starého dreveného stolíka naňho uprene hľadela Kráľovná dvoch tvári.

Karta znázorňovala dve verzie tej istej ženy. Prvá, na svetlom pozadí, mala vlasy čierne ako uhoľ, druhá, na tmavom pozadí, mala vlasy biele ako sneh. Obidve zaujímali rovnaký postoj, akoby čiara, ktorá ich od seba oddeľovala a zároveň pretínala kartu vo dvoje, bola zrkadlom. Samotná karta naozaj pôsobila ako zrkadlo: odrážala na hráča jeho vlastné ťahy. Kým ja som po celý čas používala karty rovnováhy, Brom vyhadzoval jednu kartu rozvratu za druhou, a tým v podstate zničil sám seba.

Z kôpky zlatiek som vzala Irenin prsteň, chvíľu som ho nostalgicky prevracala v prstoch, a potom som ho strčila naspäť do vrečka. „Tak teda,“ spustila som strohým obchodníckym tónom, „kde si môžem vyzdvihnúť výhru?“

Zatiaľ čo sa Brom išiel na mňa sťažovať hostinskému Hicksovi, ja som zamierila do svojej izbičky na poschodí, aby som si odložila peňažnú časť výhry. Moja izba sa dala veľkosťou prirovnať k šatníku (najmä v porovnaní s honosnými spálňami kanáričiek na opačnom konci chodby), ale mala veľké okno s výhľadom na hlavný vchod do hostinca a na rozľahlé trávnaté pahorky renaltského vidieka. V prílišnom tichu a tme ma občas prepadávali záchvaty paniky, preto mi svetlá izba a neprestajný ruch hostinca celkom vyhovovali.

Kanáričky nechápali, prečo sa tak zanovito držím tej svojej izbičky, keď som si vďaka výhram z Medzisvetov mohla dovoliť niečo väčšie, ale ony si o mňa vždy robili prehnané starosti. Boli srdečné a vlúdne, a hoci som sa ich spočiatku hanbila, rýchlo sme sa spriatelili. Naučili ma šikovné kartové stratégie a niekedy

mi počas hry nenápadne naznačovali, čo má súper v ruke. Ak mi ich náznaky obzvlášť pomohli, odmenila som ich hrstkou zlatiek. Pri narodení dostala každá z nich od rodičov nejaké meno, ale keď prišli pracovať do Mílkveho kanárika, vybrali si nové. Tu sme ich poznali ako Lorelai, Rafaellu, Delphiniu a Jessamine. Boli to mená, ktoré v sebe niesli iskru luxusu a vzrušenia. Keď ich človek vymenoval plynulo za sebou, mal pocit, akoby medzi prstami presýpal ligotavé pestrofarebné diamanty.

Hostinec U Mílkveho kanárika stál na križovatke štyroch najodľahlejších renaltských provincií a ustavične v ňom prebiehali obchody, zákonné aj nezákonné. Schádzali sa v ňom poctiví kupci, ale aj hrdlorezi a podvodníci. Nachádzal sa dosť ďaleko od Syricu, takže sa ho úradníci z hlavného mesta neunúvali kontrolovať, no zároveň bol v strede kráľovstva, takže naň natrafila väčšina obchodníkov a cestovateľov, ktorí prechádzali z jedného konca Renaltu na druhý. V hostinci ste mohli byť kýmkoľvek – vašu identitu nikto nespochybňoval a vlastne na nej nikomu ani nezáležalo. Aj keď kanáričky vedeli, kto som, nikdy sa ku mne nesprávali inak.

Cestou na poschodie som stretla Delphiniu, ktorá práve schádzala dolu v sprievode zákazníka. „Dobrý večer, Delphinia, otec Cesare,“ pozdravila som ich, keď sme sa míňali.

„Si nejaká veselá,“ poznamenala Delphinia. „Prežila si príjemný večer?“

„Veru áno,“ prikývla som. „S Kráľovnou dvoch tvári si mala úplnú pravdu. Brom Baltus vôbec nečakal, že ju vytiahnem.“

Delphinii pohasol úsmev. „Aurelia, pred tým mužom sa maj na pozore. Je nebezpečný a zlý. Nezahrávaj sa s ním.“

„Samozrejme, cíti sa ukričdený, ale Hicks ho čochvíľa vyhodí,“ uistila som ju.

Hicks, nech ho Empyrea požehná, sa za tie roky, čo pôsobí ako hostinský v Mílkvom kanárikovi, stal majstrom ľahostajnosti a nezájmu. Pokiaľ v krčme niekto neumieral alebo nebodaj nezomrel, najradšej sa zašival v svojej dielni, kde vyrábala drevené hračky, napríklad deväťstranný hlavolam, ktorý som od neho kúpila pre Conrada. Určite nepohne ani prstom, aby zasiahol do výsledku čestnej partičky Medzisvetov.

Delphinia nevyzerala, že by som ju presvedčila, ale nechali sme to tak a otočila som sa k otcovi Cesaremu. „Nesiete mi nejaké správy?“

Mních chvíľu šmátral v rúchu. „Áno, moja milá,“ odvetil tichým hlasom. „Ráno dorazil do sanktuária balíček. Poslal vám ho Simon Silvis. To je vlastne dôvod, prečo som prišiel.“ Keď sa Delphinia zašklabala, dodal: „Teda jeden z dôvodov.“

„Simon?“ zopakovala som neveriacky.

Po páde Achleva sa utiahol do samoty opusteného sídla Zhromaždenia. Povedal nám, že sa po zvyšok života plánuje v tichosti venovať duchovným štúdiám. Túžil sa oslobodiť od každodenných útrap kráľovstva, ktoré zvädzalo boj samo so sebou. Tým, že sa rozhodol uchýliť na jediné miesto na svete, ktoré nájdú iba tí, ktorí ho poznajú už odpradáвна, nám dával jasne najavo, že chce byť sám. Sotva som mu to mohla vyčítať. Nečakala som, že o ňom budem ešte niekedy počuť. „Prečo by mi niečo posielal práve k vám?“

Otec Cesare mi podal nevelký balíček a odvetil: „Stáva sa to častejšie, než by ste si mysleli. Sanktuárium Stella Regina je známe svojou... diskrétnosťou... v určitých záležitostiach. Sme chápanejší než väčšina našich spolubratov, najmä tých, ktorí vykonávajú súdnu moc viery.“ Významne nadvihol obočie. Narážal na Tribunál.

Rozviazala som motúz na balíčku a strhla z neho papierový obal. Vnútri sa nachádzala kniha neurčitého veku zviazaná v smaragdovozelenej koži s vyrazeným ornamentom z ružového zlata, ktorý pripomínal skrútené trnité vetvičky. Keď som ju otvorila, chrbát hlasno zapraskal. Obrátila som niekoľko tenkých krehkých strán. Boli na nich prastaré kresby rôznych kruhových vzorov a zvláštnych tvarov a dopĺňali ich vysvetlivky v jazyku, ktorý som neovládala.

„Nerozumiem,“ ozvala som sa napokon. „Prečo by mi Simon posielal takú knihu? Neviem to prečítať.“

„Ukážte... V sanktuáriu pôsobím ako archivár, možno vám poradím.“ Otec Cesare sa sklonil, na nos si nasadil okuliare zavesené na retiazke a s prižmúrenými očami nazrel do knihy. „Iste, nie som až taký sčítaný ako členovia Zhromaždenia, no musím neskromne priznať, že mám prirodzený talent na staroveké jazyky. Ó, áno. Táto kniha je napísaná v dialekte z čias, keď ešte neexistovalo Zhromaždenie. Používali ho ženské klany z Ebenového lesa. Odhadujem, že pochádza približne z roku štyristopäťdesiat pred Zhromaždením.“

„Chcete povedať, že tá knižočka má dvetisíc rokov?“ zalapala po dychu Delphinia.

„Kniha možno nie, ale jazyk, v ktorom je napísaná, áno. Plus-mínus pár storočí, samozrejme.“

„Ale čo sa v nej píše?“ Otočila som ďalšiu stranu a uvidela som tri ľudské siluety. Navzájom sa prekrývali a každá bola nakreslená tušom inej farby.

„Viem prečítať len zopár slov,“ zachmúril sa Cesare. „Tak sa pozrime... *Život*. Alebo je to *telo*? *Spánok*... *Duša*...“ Pokrčil plecami. „Neprekladám to presne, už som vyšiel z cviku. Ale v sanktuáriu mám niekoľko textov, ktoré by vám s prekladom

mohli pomôcť. Ak chcete, prídte za mnou zajtra ešte pred korunováciou.“

Po chrbte mi prebehli zimomriavky, no prinútila som sa usmiať. „Ak sa rozhodnem zúčastniť sa na korunovácii, možno sa zastavím.“ Do dlane som mu strčila jednu z čerstvo vyhratých zlatiek. „Ďakujem za balíček,“ povedala som. „Nepochybne je otravné merať cestu sem iba kvôli knihe.“ Mrkla som na Delphiniu. „Som rada, že ste si výlet aspoň trochu spríjemnili.“

„Postarať sa o ovečky z Kanária je pre mňa vždy veľkým potešením,“ usmial sa otec Cesare a mäsitou rukou objal Delphiniu okolo pása. „Moja drahá, smiem vás pozvať na ďalší pohárik za tento novonadobudnutý majetok?“

Sýtočervené pero skrútila do úsmevu. „Keď inak nedáte...“

Vošla som do izby, Simonov zvláštny dar som schovala do koženej tašky k hodvábovej šatôčke, na ktorej sa ešte stále vynímala okrúhla hrdzavohnedá kvapka jeho krvi, a potom som na stôl vysypala mince od Broma, aby som ich spočítala. Už som si nasporela takmer tolko peňazí, koľko som potrebovala. Hneď po korunovácii, keď Conrada oficiálne vyhlásia za kráľa a Fredricka za regenta, si budem môcť kúpiť palubný lístok na *Pokoru*, prepychovú výletnú loď s ironickým názvom, ktorú vlastnil Dominic Castillion. Plávajúca pevnosť samozvaného achlevanského kráľa bola povestná nielen svojou krásou a veľkosťou, ale aj nezvyčajnou konštrukciou. Nepoháňal ju vietor ani veslá, ale uhlie a para z obrovských kotlov umiestnených v podpalubí, vďaka čomu sa na palube síce uvoľnilo miesto pre tanečné sály, jedálne a turecké kúpele, no hlboko v horúcich kotolniach museli neprestajne hrdlačiť podvyživení, týraní väzni.

Za prvé zlatky, ktoré som v hostinci vyhrala, som si od istého achlevanského utečenca kúpila kópiu nákresu lode. Jedného dňa sa znenazdajky objavil v Mílkvom kanárikovi, opil sa ako čík a začal vyhlasovať, že donedávna pracoval ako staviteľ lodí u Castillionovcov a ctižiadostivému šľachticovi pomohol vybudovať celú jeho flotilu. Hoci som nevedela, či hovorí pravdu alebo len tára dve na tri, zaplatila som mu desať strieborných, aby mi na zadnú stranu elegantného hlavičkového papiera, ktorý objednala Lorelai na písanie dlhých nemravných listov svojim obľúbeným milencom, načrtnol schému *Pokory*.

Aj keď bol Achlevan na mol opitý, spamäti nakreslil plány lode. Jeho skice boli prekvapivo zložité a plné technických podrobností, čo naznačovalo, že *Pokoru* naozaj pozná ako svoju dľaň. Rozhodla som sa vychádzať z predpokladu, že jeho tvrdenia sú pravdivé, a posledných osem týždňov som kresby dôkladne študovala, aby som si zapamätala každý dôležitý detail, každú slabinu. Keďže plavidlo zo všetkých strán obklopovali dobre vyzbrojené bojové lode, existoval iba jeden spôsob, ako sa dostať na palubu: rezervovať si kajutu a zúčastňovať sa na bujarých plesoch, hostinách a banketoch. Aj keď sa mi tá predstava hnusila, urobila by som čokoľvek, aby som zmarila Castillionovu nehanbnú snahu zmocniť sa achlevanskej koruny.

Ten muž je stelesnené zlo a nebudem pokojná, kým on a jeho loď naveky nespočinú na dne Ladového mora.

Niektu mi potichu zaklopal na dvere. „Je otvorené!“ zvolala som a nákres lode spolu s mincami som rýchlo schovala do hornej zásuvky písacieho stola, kde som mala odložené obľúbené výhry z predchádzajúcich partičiek: strieborné ručné zrkadielko, flakóny parfumu z kontinentu a šperky, ktoré boli príliš pekné, aby som ich predala, a zároveň príliš výstredné, aby som ich

nosila. Vtom som si spomenula na prsteň kráľovnej Ireny, vybrala som ho z vrečka a položila navrch kôpky. Ak ho nebudem mať stále pri sebe, nezmocní sa ma nutkanie opäť ho vložiť do stávky.

Zatvorila som zásuvku a presunula sa na posteľ tesne pred tým, než do dverí strčila hlavu Jessamine.

„Niečo som ti priniesla,“ zaštebotala s rozžiarenými očami a husté gaštanové kučery si prehodila cez plece. Keď vchádzala do izby, musela sa zohnúť, aby nevrasila čelom do nízkych stropných trámov. „Nechápem, ako tu môžeš vydržať,“ vzdychla. „Vážne tomu nerozumiem.“

„Som skoro o hlavu nižšia ako ty,“ poznamenala som.

„Aj malé nemlúvňa by sa v tejto komôrke cítilo stiesnene,“ zašomrala a posadila sa vedľa mňa. „A to okno, večný hluk... Ako môžeš v noci spať?“

„Veľa toho nenaspím,“ pripustila som, „ale zaspávam oveľa jednoduchšie, keď nablízku počujem ľudí.“

„No jasné,“ uškrnula sa Jessamine. „Ty si veľká ľudomilka!“

„To, že ma prítomnosť iných upokojuje, neznamená, že s nimi musím byť najlepšia kamarátka,“ namietla som.

„Hviezdy na nebi,“ usmiala sa a na lícach sa jej prehĺbili jamky, „ty si teda číslo.“

„Vravela si, že si mi niečo priniesla,“ zmenila som tému. „Ďalšiu tabuľku halderiánskej čokolády? Prosím, povedz, že máš halderiánsku čokoládu.“

„Čokoládu nie,“ pokrútila hlavou. „Niečo lepšie.“ Spoza chrbta vytiahla fľašu – už odzátokovanú.

„Vino?“ Úsmev mi ochabol. „Jessa, dnes s tebou nemôžem piť. Niekam idem.“

„To nie je hocijaké víno,“ významne sa na mňa pozrela. „Je to *sladkobôľové* víno.“

Prekvapene som nadvihla obočie.

„Odkiaľ si ho vzala?“

„Brom Baltus ich má vo voze aspoň desať. Je veľmi drahé, no stojí za každý cent.“

„To znamená, že som hrdou majiteľkou desiatich fliaš sladkobôľového vína, lebo som pred chvíľou vyhrala v Medzisvetoch všetok Bromov tovar.“

Neveriacky vypleštila oči.

„Vezmi si toľko vína, koľko chceš,“ ponúkla som ju. „Mne ide najmä o jablká a suché potraviny.“

„Aurelia, ja si nerobím starosti o to, či sa so mnou podelíš o sladkobôľové víno. Trápi ma skôr Brom Baltus. Ten chlap nerád prehráva. A už vôbec ho neteší, keď prehrá *všetko*.“

„Čosi podobné mi naznačila aj Delphinia.“ Pokrčila som plecami. „Je mi fuk, či som urazila jeho pýchu.“ Pohľadom som prešla od zásuvky s úsporami na fľašu v jej ruke. „Za koľko sa predáva sladkobôľové víno?“

„Je dvakrát, možno aj trikrát drahšie než vína našej značky.“

V duchu som to rýchlo prepočítala. Predaj desiatich fliaš by mi vyniesol *oveľa* viac peňazí, než som potrebovala. Svoje plány by som mohla uskutočniť aspoň o mesiac skôr. Od úľavy sa mi zatočila hlava.

„Možno by sme mali osláviť moju výhru,“ skonštatovala som a vzala si fľašu. „Nebudem z neho halucinovať?“

„Halucinovať? To určite nie! Vraj uvidíš len hviezdičky pred očami.“ Sledovala, ako prehltam prvý dúšok. „Vidíš ich?“

„Obávam sa, že nie,“ zachmúrila som sa. „Nijaké hviezdičky. Čo ak Baltus preváža iba lacnú napodobeninu? Zohnať sladkobôľové víno je náročné... A väčšina ľudí by aj tak nevedela posúdiť, či je pravé.“

„Asi mi nezostáva nič iné, než vypiť celú fľašu,“ odvetila s úšklabkom. „Len tak si budeme isté.“

„Fajn, na konečný verdikt počkám do zajtra.“ Vstala som, z háčika pri dverách som zvesila vlnený plášť, no vtom som v zrkadle nad písacím stolom letmo zbadala svoj odraz a stuhla som. „Videla si to?“ otočila som sa k Jessamine.

„Čo?“

„Môj odraz. Na zlomok sekundy vyzeral... inak. Akoby som to nebola ja.“

„Možno to víno predsa len vyvoláva halucinácie,“ zvolala nadšene. „Ako si vyzerala? Ako morská panna? Škriatok?“

„Nie,“ odvetila som. „Tvár sa mi nezmenila, iba som mala tmavšie vlasy. Takmer čierne.“ Rozpačito som sa zasmiala.

„Vždy som si hovorila, že ako brunetka by si bola očarujúca,“ zamyslela sa Jessamine. „Keby si chcela, farbu mám. Stačí povedať a...“ Žmurkla.

„To je tá farba, po ktorej Rafaella pred mesiacom ozeleneli vlasy?“ zašklábila som sa. „Ďakujem, neprosím.“

„Zelené vlasy mala len pár dní!“ namietla. „A výrazne jej stúpil počet zákazníkov. Dokonca teraz zvažuje, že ten odtieň vyskúša znova.“

„Rafaella by mala veľa zákazníkov, aj keby bola plešatá,“ podotkla som, prehodila som si plášť cez plecia a schytila som koženú tašku.

„To je pravda,“ prisvedčila Jessamine. „Kam si sa vybrala?“

„Do toho ťa nič,“ odvrkla som.

Naširoko sa usmiala. „Odkáž Kellanovi Greythornovi, že ho pozdravujem.“

2

Bola som v stajni, práve som zapriahala svoju spoľahlivú zavalitú kobylu menom Madrona do novozískaného voza, keď som vycítila, že ma Brom sleduje. Podráždene prešľapoval pred bránou. Väčšinu fliaš s vínom som už vyložila, iba jednu som si strčila do koženej tašky ako dar na zajtrajšiu korunovačnú slávnosť – ak na ňu vôbec pôjdem. Zvyšné fľaše Hicks odniesol do pivnice a v tmavej budove ma nechal samu.

„Viem, že si tam,“ zvolala som, zatiaľ čo som Madrone priťahovala podbrušník na postroji. „Ak si ma prišiel prepadnúť, už si stratil výhodu prekvapenia. Môžeš na mňa zaútočiť hneď, nech to máme čím skôr za sebou.“ Obrátila som sa ku kobyly: „Nestiahla som ti remene až príliš? Nezavadzajú ti?“ Nežne som ju poškrabkala po hlave. „Moja zlatá.“

Brom sa vtackal dovnútra a nahrbil sa, aby vyzeral hrôzostrašnejšie. „Ty podvodníčka. Špinavá klamárska flandra.“

„Špinavá?“ pokrútila som hlavou. „Taký prívlastok si zaslúži iba jeden z nás a ja to rozhodne nie som. Nie som ani flandra – chýba mi prirodzený talent. A podvodníčka? Možno som známa tým, že ohýbam pravidlá, no uchýľujem sa k tomu len vtedy, keď narazím na mimoriadne bystrého a prefíkaného súpera.“ Znudene som si ho premerala. „Čo nebol dnešný prípad.“

Od zlosti vytreštil začervenané sklenené oči a vrhol sa na mňa, ale pohotovo som odskočila, takže sa potkol a spadol. Rozbúšilo sa mi srdce, v žilách sa mi rozprúdila krv a prebudila aj mágiu, v končekoch prstov som pocítila jej šteklenie. Brom sa pozviechal na nohy a z háka na stene zvesil bič.

Niekoľko ráz ním na skúšku švihol do vzduchu a s hrozivým úškrnom vykročil ku mne. Kanáričky mali pravdu: zjavne nenávidel prehry.

Nepouži mágiu, napomenula som sa, keď som pocítila, ako sa vo mne búri krv. *Hlavne nepouži mágiu*. Hoci som sa posledné štyri mesiace kúzlam úspešne vyhýbala, túžba čarovať ma vôbec neopustila. Nezáležalo na tom, koľkokrát som si pripomínala, že čo i len jedinú zaklínadlo mi môže privodiť smrť.

Ak som chcela prežiť, musela som sa mágie vzdať. Aj keď ma udalosti na Areninej veži nezabili, krátko po odchode z Achleva som na dlhé týždne ochorela a viac ráz som sa ocitla na prahu smrti. Simon sa domnieval, že som v tú noc použila oveľa viac krvavej mágie, než by moje telo dokázalo samo vytvoriť, a tak som s každým ďalším kúzlom – akokoľvek jednoduchým či bezvýznamným – musela svojej krvi splácať dlh. Simon naznačil, že časom vysilujúce účinky mágie pravdepodobne pominú, no zatiaľ som sa túto teóriu neodvážila overovať.

Kým sa však Brom blížil ku mne, horúčkovito som premýšľala, aký je rozdiel v tom, či použijem mágiu a zomriem, alebo nepoužijem mágiu a zomriem.

Keď už bol dosť blízko, aby ma mohol šľahnúť, inštinktívne som zdvihla ruku pred tvár. Bič ma zasiahol do rukáva a obtočil sa mi okolo predlaktia ako had. Premkla ma pálčivá bolesť, no zaťala som zuby, tuho som zovrela kožený remenec, prudko som ním šklbla a vytrhla Bromovi bič zo zovretia. Úder mi síce

zanechal na ruke podliatinu, no aspoň nepretrhol kožu. Keby mi začala tiecť krv, bolo by ťažké udržať mágiu na uzde.

Keďže som Bromovi vzala zbraň, zahnal sa po mne holými rukami. Schmatol ma za boky a stiahol ma na seno roztrúsené po hlinenej zemi stajne. Hoci bol opitý a nemotorný, bol dvakrát ťažší ako ja a zlosť mu dodávala obrovskú, priam nadľudskú silu. Pritlačil ma k zemi. Z obhorených svetlých fúzov mu tak nechutne viseli sliny, že ma naplo.

„Zabijem ťa,“ zavrčal, jednou mäsitou labou ma zdrapil pod krk a druhou si z čižmy vytiahol špinavý nôž. Kým som lapala po dychu a metala sa pod zdrvujúcou váhou jeho mohutného tela, zachripel: „Taká je odmena pre bosorky a zlodejky.“ Zdvihol ruku s nožom, pripravený vraziť mi ho do hrude.

Cez zovreté hrdlo som priškrtena odvetila: „Ja... nie som... zlodejka“, a práve keď sa mi začalo zahmlievať pred očami, nahmatala som Bromovi tvár a palec mu zabol do oka.

Zreval od bolesti. Rýchlo som využila príležitosť, skopla som opilca zo seba, prevalila sa nabok, chytila sa voza s jablkami a vytiahla sa na nohy. Sotva som vstala, Brom sa na mňa vrhol s nožom v ruke. Bezhlavo sa po mne oháňal, poloslepý, no pevne odhodlaný pripraviť ma o život. Skrčila som sa a namiesto mňa zasiahol jutové vreco s jablkami. Desiatky z nich sa okamžite skotúlali na zem.

„Došlika,“ zamrmlala som. Ak nechcem prísť o ďalší vzácny tovar, musím konflikt čo najskôr ukončiť. Madronu však nečakaný darček potešil, a kým sledovala zvyšok súboja, pokojne chrúmala jedno jablko za druhým.

Brom sa na mňa opäť vyrútil, no kopla som ho do hrude a potom som ho z celej sily udrela pästou do tváre. Moja technika mala síce ďaleko od dokonalosti, ale nedostatok fyzickej

obratnosti som vyvážila zanietenosťou: oheň, ktorý mi tak často rozpaloval krv v žilách, som v boji zužitkovala takmer rovnako účinne ako pri krvavej mágii.

Takmer.

Brom si zakryl nos, z ktorého sa valila hustá, jasnočervená krv. Štvalo ma, že aj v *jeho* krvi cítim mágiu – slabučkú a vzdialenú, ale nepopierateľnú. Čím dlhšie som nepoužívala vlastnú krv, tým hlasnejšie som počula volanie krvi ostatných. Lenže čarovať s krvou cudzieho človeka proti jeho vôli bolo zakázané. Zhromaždenie to považovalo za najodpornejší zločin, a keby nejaký čarodejník tento zákaz porušil, zničil by si dušu.

Po celé stáročia využíval Cael popravy Tribunálu na získanie neobmedzených zásob nedobrovoľne danej krvi. Radšej by som zomrela, než by som sa čo i len o krôčik priblížila k nemu. Preto som musela vedieť, kedy treba ukončiť súboj, ktorý by som inak vyhrala.

„Prestaň!“ zrevala som, keď sa ma Brom opäť pokúsil napadnúť. „Dám ti svoj prsteň. Len mi nechaj voz.“

Na opuchnutej tvári sa mu zjavil odpudivý úsmev. Krv mu stiekla aj na krivé zuby, orámovala ich načerveno. „Prečo by som sa mal uspokojiť s tvojou lacnou čačkou a odísť bez tovaru, keď ťa môžem jednoducho zabiť a zobrať si oboje? A ešte aj mešec plný zlatiek?“

Namieril mi nôž na brucho pod takým uhlom, že by mi hladko vkĺzol medzi rebrá. Uhla som sa, schmatla som Broma za ruku a surovo mu ju vykrútila za chrbát. So skučaním si ju vyšklbol a niekoľko sekúnd sme sa pretahovali o nôž, ale potom som ho už nevládala udržať. Pustila som ho a ruka so zbraňou mu ako prak vyletela k telu. Odskočil, aby mu čepeľ nerozpárala brucho, no pritom sťažka narazil chrbtom do dreveného stĺpa

a napichol sa na vidly, ktoré na ňom viseli. Ostré zuby mu prezazili zadnú časť lebky a presekli mu spojenie medzi mozgom a chrbticou. Jeho smrť bola okamžitá a neodvratná.

Tak ma to šokovalo, že sa mi na okamih zazdalo, že vidím závan jeho duše. No ak sa aj sformovala, vyparila sa, prv než som sa stihla o tom presvedčiť. Aby ste mi rozumeli: od udalostí na Areninej veži duchovia zmizli z môjho života. Už som ich nevidala. Nevyhľadávali ma ani neprenasledovali. Vo chvíľach, ako bola táto, ma úprimne tešilo, že nemusím čeliť krvilačnému prízraku bezprostredne po tom, čo som ho obrala o jeho telesnú schránku. Za normálnych okolností mi však svet bez priehľadných duší pripadal prázdnejší a osamelejší.

Lapala som po dychu a meravo som civela na Bromovo mŕtve telo, keď som na prahu stajne zbadala siluetu muža. O krok som ustúpila.

Hicks sa zachmúril a na zvyčajne bezvýraznej tvári sa mu zjavilo pohoršenie. „Doparoma,“ zašomral nevrlo. „Včera som to tu čistil.“

„Nie je to tak, ako to vyzerá,“ vyhrkla som rozrušene. „Hádzam si nemyslíte, že...“

„Podľa toho, čo som videl, sa Brom zabil sám.“ Pery zovrel do tenkej čiarky. „Jeho manželka bude od radosti celá bez seba. A niektoré naše dievčatá tiež.“

Vyvalila som oči.

„A teraz kuš,“ odohnal ma mávnutím ruky. „Musím tu upratať. Pošlem jeho panej list. Ty zatiaľ odnes tovar tým, ktorí ho potrebujú.“

Tábor sa rozkladal hneď za dedinou. V provizórnych šiatroch bývali utečenci, ktorým sa podarilo uniknúť z Achlevy a do Greythornu si prišli hľadať prácu. Než ich hlavné mesto ľahlo popolom a v kráľovstve vypukla občianska vojna, boli liečiteľmi, kupcami, remeselníkmi či učencami, no teraz vykonávali tie najúmornejšie, najpodradnejšie povolania, len aby uživili svoje rodiny.

V Greythorne vládli o čosi lepšie podmienky než v iných častiach Renaltu. Úrodné polia boli vhodné na pestovanie ľanu a chov oviec, čo v priebehu desaťročí umožnilo rozvoj textilného priemyslu. V dedine však žilo málo obyvateľov, a tak výroba nikdy nestačila pokryť dopyt. Hoci nové páry pomocných rúk pri kolovrátkoch a farbiarskych kadiach zvýšili množstvo vyrobených látok a odevov, Greythornčania boli k achlevanským susedom naďalej nepriateľskí a chladní. Predsudky sa zvyčajne odstraňujú ťažšie než tá najodolnejšia farba; dedinčanom možno zmizli z rúk flaky a mozole, ale zo srdc nie.

V tábore otrhaných utečencov som s vozom plným potravín neznesiteľne vytŕčala z davu.

Pri jednom z praskajúcich ohňov sedela vyčerpaná matka a letargicky v náručí hojdala plačúce dojča. Pri ďalšom čupel malý chlapec a v pomalom, unavenom rytme búšil haluzou o kameň. Muž neurčitého veku so zvesenými plecami ťahal pomedzi šiatre kopu vlhkého dreva na spálenie a za ním s vyplazeným jazykom cupital unavený pes s vypĺznutým kožuchom a s vyčnievajúcimi rebrami.

Ešte pred necelým rokom žili obklopení začarovanými hradbami Achlevského múru, ktorý ich chránil pred besniacimi búrkami, nepriateľskými nájazdmi, požiarimi, hladomorom aj vrtochmi rozbúreného mora. Ja som síce mesto nezničila, ale

zlyhala som v snahe zabrániť jeho skaze. A len čo Achlev padol, dobyvateľsky naladený Dominic Castillion vyvolal nepokoje v celom kráľovstve, poštvál šľachtica proti šľachticovi, mesto proti mestu, a nevinný ľud uväznil v svojich mocenských hrách.

Vinníka treba potrestať, musí zaplatiť za všetko zlo, ktoré spôsobil.

Voz som zastavila uprostred tábora a vypriahla som Madronu. Zo šiatrov ma pozorovalo niekoľko párov nedôverčivých, znepokojených očí.

„Priniesla som vám jablká,“ zvolala som. „Aj pšenicu a syry.“ Keď mi nikto neodpovedal, chytila som Madronu za opraty. „Vezmite si, čo potrebujete,“ dodala som a pomaly som vykročila naspäť do dediny.

„Nemala by si ich kŕmiť,“ ozval sa nablízku hlas. „Sú to príživníci. Nasýt ich raz a už nikdy sa ich nezbavíš. Navyše je vrcholne nemiestne, aby sa mladá renaltská dáma potíkala v noci po takých hrozných miestach.“ Pohľadom si premerala moje nohavice a čižmy. „A ešte takto oblečená.“

„Kto ste?“ opýtala som sa najprívetivejšie, ako sa dalo.

„Listerová. Prudence Listerová.“

„Ani vy by ste nemali byť tak neskoro vonku, nie?“

Žena čosi rozhorčene zašomrala a vyložila si na plece prút s vlascom, na ktorom sa hojerala neveľká ryba. „Za iných okolností by som sem veru neliezla. Lenže musím jesť. A teraz, keď dal starý Mercer moju prácu tým lenivým achlevanským darmožráčkam,“ odplula si, „musím loviť ryby, inak umriem od hladu. Jednoduché ako facka.“

„Neviem, či vám...“

„Dobrych tridsať rokov som bola Mercerovou najlepšou farbiarkou, a potom ma vymenil za hentú zberbu.“ Kývla hlavou

k tábora. „Zavrel mi aj starú farbiareň, lebo s achlevanskými moridlami vraj už netreba používať moč! Ako si tie fajnové látky udržia farbu, ak ich neustálime močovinou? Pche!“ Zozdvihla hrčovitú ruku a chvíľu si ju skúmavo obzerala v mesačnom svite. „Škvrny z farbenia mi už takmer vybledli,“ zamrmlala sklúčene, no vzápätí dodala: „Máš šťastie, že som ťa stretla. Aspoň ťa odprevadím do dediny, aby ti ďalší achlevanskí lotri náhodou neskrížili cestu. Kam vlastne ideš, dievča?“

„Neuveríte, ale za Mercerom,“ odvetila som pokojne. „Vyzdvihnúť si objednávku.“

Stisla pery, akoby ochutnala niečo kyslé. „Robíš chybu,“ sykla. „Mercerove látky už nestoja za veľa. Nevieš si predstaviť, akú špinu na nich zanechali tie nechutné achlevanské paprče...“

„Aspoň na nich nezanechali moč,“ skočila som jej do reči. „Dobrá noc, pani Listerová.“

Vyvalila na mňa oči ako ryba na konci jej prúta. Bez ďalšieho slova som ju nechala pri studni uprostred dediny a s Madronou po boku som pokračovala v ceste ku krajčírskkej dielni. Keď som sa po chvíli obzrela, po Prudence nebolo ani stopy.

Slnko zapadlo už pred niekoľkými hodinami a väčšinu obchodov na noc zavreli. V oknách bola tma a budovy pôsobili sklúčujúco. Keď som prechádzala okolo starého mlyna na okraji Greythornu, prekvapilo ma, že v oknách sa mihotá svetlo. Mlyn dlhé roky chátral – nikto sa oň nestaral, odkedy postavili nový o kúsok vyššie na rieke Urso.

Madronu som priviazala k plotu pred dielňou Gilberta Mercera, po chodníku som prešla cez dvor a zabúchala som na vchodové dvere.

„Zatvorené!“ zvolal.